

המשה דברים בקרבן עולה⁽⁵⁵⁰⁾, מצטרפין זה עם זה, להתחייב משום המעלה בחוץ⁽⁵⁵¹⁾,

וכן לענין להתחייב על אכילת⁽⁵⁵²⁾ פיגול נותר וטמא, וכן להתחייב על מעילה⁽⁵⁵³⁾.

550. המשנה נקטה עולה, משום שרק בעולה מועלין בבשרה אחר זריקת דמה, ולא בשאר קדשי קדשים.

551. רש"י [כריתות טז ב] וכן כתבו המיוחס לרש"י ורבינו גרשום, וכן משמע בתוס' בהמשך הסוגיא.

אבל הרמב"ם בפירושו המשנה אינו מפרש לענין המעלה בחוץ, אלא מפרש, הצירוף של משנתנו לענין מעילה ולענין פיגול נותר וטמא. וכתבו התוס' [זבחים קט, מובא בתוס' יום טוב ומצויין בשיטה מקובצת]: ודאי שמשנתנו אינה מדברת לענין צירוף של המעלה בחוץ. וכתבו כמה טעמים לדבר. האחד, הלא בכרייתא המובאת בגמרא, לא נאמר אלא בשר ואימורין מצטרפין לגבי המעלה בחוץ, משמע שאר הדברים הסלת יין ושמן, אינם מצטרפין. ומוסיפים: אף על גב, שבלי ספק חייבים על הסלת יין ושמן משום מעלה בחוץ, שהרי הם ראויים לבוא בפנים, היינו דוקא אם העלם בפני עצמו. ומכל מקום, אינם מצטרפין. [התוס' אינם מבארים מדוע. והקרבן אורה מבאר: מפני שכל חצי כזית מהם אינו ראוי להקטיר בפנים, לאו הקטרה הוא]. ועוד, שהרי בסיפא של המשנה נאמר גם לחמי תודה, ועליהם ודאי שלא חייבים אם העלם בחוץ. [מפני שאינם ראויים להקטרה בפנים]. ועוד, איך מצטרפים חלב ויין, הלא אין שיעורם שוה, שחלב שיעורו בכזית, ויין שיעורו שלשת לוגין לגבי המעלה בחוץ.

על כן, כתבו התוס' שם, שמשנה אינה מדברת לענין צירוף לגבי המעלה בחוץ.

אבל, בכל זאת, כאן משמע שהמשנה מדברת לענין המעלה בחוץ. שהרי אמרה: תנינא להא דתנו רבנן, העולה וכולהו. כלומר, שמשנתנו היא סיוע להברייתא שאמרה שהעולה עם

אמוריה מצטרפין לגבי המעלה בחוץ, משמע, שגם משנתנו עוסקת בענין המעלה בחוץ. שם במסכת זבחים מובאת הסוגיא בנוסח אחר. אבל לפי סוגיתנו, ודאי שמוכח כן. ועיין בהגהות מצפה שמואל על התוספתא שכתב שהן סוגיות הפוכות.

552. כתבו התוס' [שם]: כלומר, כשפיגל בקרבן, והקרבן עם מנחתו ונסכיו נפסל ונתפגל, אם אכל חצי כזית מזה וחצי כזית מזה, חייב משום פיגול. ועיין לקמן [הערה 564].

ואין לפרש המשנה, כגון שחשב בשעת שחיטה לאכול חצי כזית לאחר זמנו ולהקטיר חצי כזית לאחר זמנו, מפני שאין מחשבת אכילה מצטרף עם מחשבת הקטרה, כמו ששינונו בסוף פרק שני דזבחים וסוף פרק שני דמנחות. ומוסיף התוס' יום טוב: כלומר, אי אפשר לפרש כן את הסיפא של המשנה, מפני שהבשר והלחם נאכלין, ואילו החלב והסולת והיין נקטרים. אבל הרישא בעולה שהכל נקטר, שפיר אפשר לפרש במחשבת פיגול, מפני שהכל עולה כליל ונקטר על גבי המזבח. [ומבואר בהמשך הגמרא].

ועוד כתבו התוס', שמה שמצטרפין חלב ויין, אף על גב ששיעור חלב הוא בכזית ושיעור יין הוא ברביעית, הוא, מפני, ששיעור רביעית במשקה הוא דוקא כשותה אותו, אבל בדרך אכילה, כגון: השורה פתו בין, שיעור המשקה הוא בכזית.

ובענין זה עיין במגן אברהם [סימן ר"י ס"ק א] ובמנחת חינוך [מצוה קמח] וברש"ש וקרן אורה ושפת אמת.

553. המיוחס לרש"י ורבינו גרשום ורבינו עובדיה מפרשים, בין לענין המעלה בחוץ ובין